

ע"פ 2928/19 - אלעד בנאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2928/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אלעד בנאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי) בת"פ
15025-10-17 מיום 15.4.2019

בשם המבקש: עו"ד אהרן (רוני) הרניק

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, סיוע לשוד לפי סעיפים 402(א) ו-31 לחוק זה, החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק זה, נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ונהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. ביום 15.4.2019, לאחר שבחן את תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המבקש ושמע את טיעוני הצדדים לעונש, בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי) גזר את דינו של המבקש. על המבקש הושתו שורת עונשים ובהם 18 חודשי מאסר בפועל (14 חודשי מאסר בפועל בגין הרשעתו זו והפעלת עונשי מאסר מותנים, בצד נכיו ימי המעצר); עונשי מאסר מותנים; קנס בסך 2,500 ש"ח או 25 ימי מאסר תמורתו; פיצוי למתלוננת בסך 3,000 ש"ח; והפעלת התחייבות בסך 2,000 ש"ח שהושתה עליו בת"פ 27548-12-16 מדינת ישראל נ' בנאי (20.2.2017).

3. המבקש ערער על גזר הדין, ובצד ערעורו הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל ורכיב ההתחייבות. בעניין אחרון זה טען המבקש כי מצבו הכלכלי קשה ביותר ודרושים לו 6 חודשים לצורך התארגנות ואיסוף הסכום הדרוש.

4. המשיבה הודיעה על הסכמתה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אך ביקשה כי התנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחוזי לעניין הבטחת התייצבותו של המבקש יותרו על כנם. מנגד, המשיבה מתנגדת לעיכוב ביצוע רכיב ההתחייבות, מן הטעם שבית המשפט אינו נוטה לעכב את ביצוע תשלומי של קנס, ובכלל זה ההתחייבות, שכן גם אם יזכה המבקש בערעורו תוכל המשיבה להשיב לידיו את הסכום שישולם. עוד צוין כי המבקש יכול להביא טענותיו בדבר קשייו הכלכליים לפני מנהל המרכז לגביית קנסות.

5. נוכח הסכמת המשיבה, אני מעכב בזאת את עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש. התנאים שקבע בית המשפט המחוזי להבטחת התייצבותו בהחלטתו מיום 15.4.2019 יותרו על כנם. בה בעת, אני רואה להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע תשלום ההתחייבות. כידוע, הכלל הוא כי בית המשפט ימנע מעיכוב ביצועו של חיוב כספי שנקבע בגזר דין פלילי, אלא אם עלה בידי המבקש להראות כי תשלום הסכום טרם ההכרעה בערעור יגרום לנזק בלתי הפיך ולא ניתן יהיה לגבות את הכסף חזרה; או כי ישנן נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (ע"פ 634/19 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.1.2019); ע"פ 2701/16 בר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (15.6.2016); ע"פ 5529/12 אוהב נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (2.1.2013)).

6. בענייננו, המבקש טען באורח כללי בלבד כי מצבו הכלכלי מצדיק את הדחייה המבוקשת, לא תמך דבריו די הצורך בתשתית עובדתית, ואף לא הצביע על נסיבות מיוחדות בהקשר זה. מכל מקום, כל טענותיו שמורות לו והוא יוכל להעלותן לפני מנהל המרכז לגביית קנסות, המוסמך לפרוס או לדחות את תשלום הסכום (ראו סעיף 5א להגדרת "חוב" בסעיף 1 לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995, בצירוף סעיף 5ב(א) לחוק זה). כמו כן, מכיוון שמדובר בסכום הצפוי להשתלם לאוצר המדינה, ומשמדובר בסכום נמוך יחסית, לא צפוי כל קושי בהשבת הסכום לידי המבקש גם אם יזכה לבסוף בערעורו (ע"פ 2318/19 עבדאלקאדר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.4.2019)). זאת, מבלי שאביע כל עמדה לעניין סיכויי הערעור.

סוף דבר. בהסכמת הצדדים מתקבלת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, ונדחת הבקשה לעיכוב ביצוע תשלום ההתחייבות.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט